

vejen igennem, og som vi jo høster frugten af i de kommende år, hvor vi kan bruge den effektiviseringsgevinst, vi har fået i DSB, til at gøre en tiltrængt indsats for vedligeholdelse af jernbanenet.

Der er ingen tvivl om, det tror jeg godt at man kan sige uden at røbe en hemmelighed, at det ikke er alle ting, der har fungeret tilfredsstillende i den nuværende Banestyrelse, og der er heller ingen tvivl om, at udfordringerne for den baneverksamhed, vi etablerer med denne her lov, bliver enorme, for vi har jo med vores trafikaftale afsat et endog meget stort milliardbeløb til indsats på jernbanenet, og det vil kræve en meget stor indsats, hvis de penge skal bruges effektivt og ordentligt.

I Det Radikale Venstre er vi overbeviste om, at det vil gavne den sag, at vi får en egentlig virksomhed med en styrket ledelsesfunktion og selvfølgelig under ministeransvar. Der er jeg meget enig med hr. Poul Andersen, for sådan skal det selvfølgelig være; det skal der ikke være nogen tvivl om. Men man får alligevel mulighed for en stærkere regulering ovenfra.

I spørgsmålet om antallet af bestyrelsesposter er Det Radikale Venstre lidt i tvivl. På den ene side kan man sige, at en lille bestyrelse kan man tale for for at få en effektiv bestyrelse. På den anden side bør man måske nok lytte til de røster, der siger, at i en overgangsperiode kan der være brug for, at man har medarbejderne godt inddraget, for jeg vil gætte på, at der skal ske ganske gennemgribende forandringer i Banestyrelsen, og der er et godt samarbejde med medarbejderne også vigtigt. Jeg synes, at vi skal tage en grundig drøftelse af, hvor det er fornuftigt at lande.

Men i hvert fald går Det Radikale Venstre ind i dette lovgivningsarbejde i en god positiv ånd, og vi glæder os til, at den nye virksomhed ser dagens lys.

Keld Albrechtsen (EL):

Det, som jo i og for sig er overraskende ved det her lovforslag, er, at ministeren ikke har fundet på at sælge Banestyrelsen. Men det har han dog trods alt ikke ment at tiden var inde til. Alligevel er forslaget gennemsynet af ideen om, at man for alt i verden skal prøve at få en offentlig administration til at ligne et aktieselskab så meget, som det nu kan lade sig gøre, når man nu altså ikke kan slippe af sted med at sælge det.

Jeg må indrømme, at jeg har det meget konservativt synspunkt, at det faktisk i nogle tilfælde godt kan være, at gammeldags linjeorganisationer kombineret med en øget medarbejderindflydelse er mere effektive end den organisationsform, man har i aktieselskaber. Altså mellem os sagt, her i al fortrolighed i Folketingssalen, er det jo ikke alle aktieselskaber, der udviser imponerende ledelsesresultater. Der findes eksempler, det gør der, men der findes også eksempler på det modsatte.

Derfor imponerer det i sig selv, at man skulle få det til at ligne en privat virksomhed, ikke os i Enhedslisten, og vi er ikke sikre på, at det stress-element, som det giver Banestyrelsen, at man skal til at iværksætte sådan nogle politisk betonede reformer i ledelsesstrukturen, er det, man har brug for i en situation, hvor der vitterlig er behov for at skabe ro om tingene og få det til at fungere. Men o.k., det kunne endda så være.

Det, jeg så bare er helt ked af, er, at man udskiller og får denne her afdeling til udlicitering. Godt nok vil ministeren ikke sælge Banestyrelsen, men han vil jo sælge alt muligt andet, jernbanestrækninger ovre i Jylland osv., og han vil have en speciel driftsfunktion til at varetage udbudsgaver.

Den del af det kan vi i Enhedslisten ikke støtte. Det mener vi ikke at der er behov for. Men det er selvfølgelig muligt, at det helt kan udskilles, så vi ikke får medansvar for det, det ved jeg ikke. Men det vil vi i hvert fald ikke stemme for, og det har jeg også sagt til ministeren.

Vi vil derimod naturligvis gerne være med i en aftale om selve Banestyrelsen, men vi er altså ikke indstillede på at støtte noget, hvor vi skal til at bruge penge på at sælge jernbaner. Der er altså nogle punkter i det her forslag, hvor der er en afstand mellem regeringen og Enhedslisten, og jeg ved ikke, om den kan mindskes. Men nu har jeg i hvert fald sagt, hvad det er for nogle punkter.

Jeg håber selvfølgelig, at man under alle omstændigheder får noget godt. Nu hedder det så ikke Banestyrelsen mere, nu skal vi vænne os til at sige Banedansmark. Det er også en af disse postmodernistiske opfindelser, at alle de ting, som vi kendte ved deres navn, nu absolut skal hedde noget andet, for det gør man i det private erhvervsliv. Der skal tingene hele tiden hedde noget andet, så kunderne ikke rigtig ved, hvem det er, de egentlig er kunder hos.

Den sygdom skal vi nu også importere til de offentlige virksomheder, men lad gå med, at det